

Sušiuogžda smėlis. Žalsvas vandens lašas nukritęs išsilieja prie pat dažų dėžutės. Vėjo gūsis, ir paveikslas suplazdena lyg vėliava. Dar keli potepiai... Dar šiek tiek... Baigta! Pagaliau! Užsuku dažus: bordo spalvos indelis – prisimenu, kaip tapiau raudoną „Vasaros rezidenciją“; toliau – ochra – kiek daug šios spalvos naudoju maišydamas saulės atspindžių atspalvius; „samanų žalia“ ir „prūsų mėlyna“ – medžių šešėliai. O tos kitos mėlynos spalvos man primena A. Mončio muziejaus sienas. Dar keli indeliai... Uždarau dėžutę ir su teptukais dedu į kuprinę. Vėl apsipilu vandeniu. Na nieko, užtat pamatau akmenėlius po kojom. Galima eiti.

Kaip malonu, kai saulė šildo veidą. Tas šešėlis po Palangos tiltu labai šaltas... Jūra, kopos... Bandžiau lieti jas akvarele. O jau tos pušys! Jos visur, kur tik einame: prie Tiškevičių rūmų, Birutės parke, jas matau pro kambario langą, prie bažnyčios...

J. Basanavičiaus gatvė kaip visuomet triukšminga. Nusuku ramesnėmis gatvelėmis. Praeinu gražų geltoną namelį, paskui A. Mončio namus. Dabar „Pasakų parku“ keliauju link viešbučio. Praeinu pro medžius, kuriuos piešiau, ir dingstu violetiniame durų šešėlyje...

Tomas Kavarskas,
Nacionalinės M. K. Čiurlionio menų mokyklos 8 kl. mokinys